

Arrest

nr. 88 900 van 3 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 april 2011, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. CORNETTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 6 september 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 7 september 2009 een asielaanvraag in.

Verzoeker verklaart op 6 mei 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 7 mei 2010 een asielaanvraag in.

Op 7 oktober 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel voor verzoekster als voor verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 15 februari 2012 bij arrest nr. 55 957 beslist tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker.

Op 10 maart 2011 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen die worden gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.I. geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Oezbekistan (Rep.) die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.03.2011

Overwegende dat betrokkene op 07.09.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 07.10.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas; betrokkene op 29.10.2010 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS; de RW op 17.02.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 10.03.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zijn rijbewijs, huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn kinderen voorlegt; betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet reeds tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn eerste asielprocedure aanhaalde en stelt dat deze nog steeds actueel zijn; deze verklaringen door de verschillende Belgische asielinstanties als ongeloofwaardig werden beschouwd; betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe documenten kan aanbrengen om zijn vluchtrelaas te staven; betrokkene verklaart dat hij zal opgepakt en veroordeeld worden indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren; betrokkene deze blote beweringen op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.G. (...) geboren te (...) , op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Oezbekistan (Rep.) die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.03.2011

Overwegende dat betrokkene op 07.09.2009 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 07.10.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar vluchtrelaas; betrokkene op 29.10.2010 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS; de RW op 17.02.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 10.03.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria

vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure aanhaalde; deze verklaringen door de verschillende Belgische asielinstanties als ongeloofwaardig werden beschouwd; betrokkene expliciet verklaart dat zij geen nieuwe elementen kan aanbrengen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de rechten van verdediging. Zij lichten hun middel als volgt toe:

“A. Rechten van verdediging geschonden.

Het korte verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken op 10/03/2011 was totaal ontoereikend om een correct beeld te kunnen krijgen van de huidige situatie van verzoekers.

Verzoekers hadden een aantal stukken mee tot staving van hun identiteit maar wat het asielrelaas betreft waren zij genooddacht zich te beroepen op wat zij telefonisch uit hun geboorteland hadden vernomen. Blijkbaar is dit door de ondervrager zo geïnterpreteerd dat er geen wezenlijke nieuwe elementen aanwezig waren.

Dit is echter geenszins het geval. Verzoekers hadden dit mondeling willen toelichten en waren er ook van overtuigd dat zij daar later op een aanvullend verhoor uitvoeriger de tijd voor zouden krijgen, maar zij hebben daar zelfs de kans niet toe gekregen.

Verzoekers menen dan ook dat hun rechten van verdediging geschonden zijn gezien van hen geen objectief en tegensprekelijk verhoor werd afgenomen.

B. Eigen argumenten en problemen van verzoekers niet onderzocht en in overweging genomen.

Ten gevolge van de problemen in hun geboorteland zijn verzoekster, G.A. (...) en haar minderjarige zoon A.I. (...) in medische behandeling. Deze medische verzorging is het rechtstreekse gevolg van wat zij in Oezbekistan hebben meegemaakt en verzoekers vonden het dan ook aangewezen daarnaar te verwijzen in het korte verhoor dat van hen werd afgenomen.

De ondervrager heeft dit evenwel onmiddellijk van de hand gewezen en gerepliceerd dat zij dan maar een aanvraag op grond van artikel 9 ter dienden in te dienen gezien dergelijke problemen met het asielrelaas niets te maken hadden.

Dat dit wellicht wel een terechte opmerking was maar dat de ondervrager hieruit ook had moeten afleiden dat de gebeurtenissen in Oezbekistan voldoende ernstig waren en van aard om het leven van verzoekster en haar zoon op een dergelijke wijze te verstoren dat een vlucht de enige oplossing was. Door deze medische problematiek zomaar van tafel te vegen wordt aangetoond dat de dienst Vreemdelingenzaken alles in schuifjes behandelt en zich geen globaal beeld schetst van een asielproblematiek.

Verzoekers werden zomaar afgerekend op enkele algemene elementen zonder dat op hun individuele problematiek werd ingegaan.

Dit doet uiteraard ook afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoekers.”

2.2. De bestreden beslissingen vermelden artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een

reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zowel voor verzoeker als voor verzoekster dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat hun asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoekers zijn het niet eens met deze conclusie. Zij betogen vooreerst dat hun rechten van verdediging werden geschonden nu geen objectief en tegensprekelijk verhoor werd afgenomen.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat noch de rechten van verdediging, noch de hoorplicht van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de

Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505, RvS 26 maart 2003 nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 maart 2011 werd gehoord in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Hij kreeg hierbij de kans om nieuwe stukken neer te leggen. Tevens werd hem gevraagd wat de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag. Hierop antwoordde verzoeker het volgende:

“Mijn problemen zijn nog steeds van kracht in mijn land.

Mijn 1^e asielprocedure is volledig afgesloten maar ik het niet alles over mijn problemen in detail kunnen vertellen. Ik werd zelfs op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgestaan door een tolk die de Oezbeekse taal niet goed machtig was. Ze begreep en sprak de Oezbeekse taal absoluut niet goed. Ze sprak een mengeling van Oezbeeks en Russisch waardoor de zin een totaal andere betekenis krijgt. Indien ik naar Oezbekistan terugkeer zal ik op de luchthaven direct opgepakt worden. Ik zal op de rechtbank moeten verschijnen want ik word er gezien als een vijand van de staat. Ik zal tijdelijk opgesloten worden en mijn proces moeten afwachten. Ik zal daarna veroordeeld worden en verder opgesloten worden. Ik zal een veroordeling krijgen met een minimumstraf van 10 jaar omdat ik tegen de autoriteiten en tegen de grondwet heb gehandeld. Er zullen mij ook beschuldigingen opgelegd worden waaraan ik geen schuld heb maar in Oezbekistan is dat zo want de wet wordt er niet juist toegepast. Het is voor mij niet mogelijk om nieuwe bewijzen op te vragen in mijn land aan mijn familieleden omdat ik hen daarmee in gevaar breng. Ik tijdens de voorbije maanden geen contact opgenomen met mijn familie om hen niet in de problemen te brengen. De enige personen met wie ik in feite contact kan opnemen om bewijzen of een verklaring te kunnen hebben zijn mijn vrienden U; U; en A. (...) Maar ik heb hun telefoonnummer niet in mijn bezit. En bovendien zou ik hen kunnen in gevaar brengen. Het werd mij voorgelezen en ik ben akkoord.”

Ook verzoekster werd op 31 maart 2012 gehoord en kreeg de kans om nieuwe documenten neer te leggen. Verzoekster verklaarde het volgende op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die zij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag:

“Ik wil eerst en vooral zeggen dat ik in behandeling ben bij een psychiater hier in België en ik neem ook medicatie. Mijn problemen en die van mijn man zijn nog steeds van kracht in Oezbekistan. Tijdens onze 1^e asielprocedure hebben wij niet alle details kunnen zeggen. Op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden ons enkel maar 3 vragen gesteld en bovendien sprak de tolk niet goed Oezbeeks en onze advocaat was niet aanwezig. Het is zo goed als onmogelijk om mijn originele artikels (in de Oezbeekse taal) in mijn bezit te krijgen. Wat ik wel kan doen is ze opnieuw schrijven om te kunnen voorleggen als bewijs. Ik voel mij niet goed en kan niet meer goed nadenken.”

Uit het administratief dossier blijkt aldus dat beide verzoekers de mogelijkheid hebben gekregen om alle nuttige documenten naar voor te brengen en dat hen de mogelijkheid werd geboden hun documenten en de redenen waarom zij een nieuwe asielaanvraag wensen in te dienen, toe te lichten. Er werd expliciet gepeild naar de nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen bijgevolg bezwaarlijk volhouden dat hun rechten van verdediging werden geschonden, nu zij “slechts summier” verhoord werden. Nergens blijkt dat aan verzoekers de indruk werd gegeven of dat zij de indruk hadden dat er nog een uitgebreider verhoor zou volgen. Evenmin kan worden vastgesteld dat het verhoor niet objectief of tegensprekelijk zou zijn verlopen. De Raad herinnert eraan dat wanneer verzoekers een tweede asielaanvraag wensen in te dienen, het aan verzoekers zelf is om te bewijzen dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel menen zij dat de rechten van verdediging zijn geschonden nu de door hen aangehaalde argumenten en problemen niet werden onderzocht en in overweging werden genomen. Verzoekers betwisten niet het motief dat “medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Zij menen evenwel dat verweerder uit de medische elementen die verzoekster aanhaalde, diende af te leiden dat de gebeurtenissen in Oezbekistan voldoende ernstig waren en van aard waren om het leven van verzoekster en haar zoon op een dergelijke wijze te verstoren dat een vlucht de enige oplossing was. Zij menen dat doordat de medische problematiek zomaar van tafel geveegd wordt, de Dienst Vreemdelingenzaken alles in schuifjes behandelt en zich geen globaal beeld schept van een asielproblematiek. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder daarnaast motiveerde dat *“betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure aanhaalde; deze verklaringen door de verschillende Belgische asielinstanties als ongeloofwaardig werden beschouwd; betrokkene expliciet verklaart dat zij geen nieuwe elementen kan aanbrengen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”* Verzoekster geeft in haar uiteenzetting zelf aan dat zij meent dat de medische problematiek het rechtstreekse gevolg is van wat zij in Oezbekistan heeft meegemaakt. Verzoekers weerleggen met hun betoog dan ook niet dat zij zich nog steeds beroepen op de asielmotieven die zij tijdens haar eerste asielprocedure aanhaalde, en slagen er niet in aan te tonen, waarom verweerder de medische argumenten van verzoekster wel degelijk als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet diende te beschouwen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Raad herhaalt dat zowel verzoeker als verzoekster de mogelijkheid kregen hun tweede asielaanvraag toe te lichten. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder bij de beoordeling van de nieuwe elementen voor elk van de door verzoekers aangehaalde feiten heeft onderzocht of het een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan vormen en/of een nieuw onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich opdringt. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoeker niet. Verzoekers tonen evenmin aan dat verweerder de medische problematiek van verzoekster diende te aanvaarden als een nieuw element.

De vaststelling dat de verklaringen van verzoekers geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inhouden, houdt tevens in dat de bevoegdheid van de gemachtigde is uitgeput en dat er geen verder onderzoek dient te worden gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers slagen er dan ook niet in om aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*.

Een schending van hun rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN